

eerste zij die bij de gedwongen lening vijftien guldens of meer betaalden, waardoor zij tot de twintig hoogst aangeslagen burgers behoorden. Ten tweede de stadsbestuurders, die minder dan vijftien guldens hebben betaald.

Vervolgens zullen wij ook kijken naar de stedelijke goederen en accijnzen, die zij in de jaren 1425, 1426 en 1429 hebben gepacht. Van enkele accijnzen bracht de verpachting voor de stad een hoog bedrag op, zodat men mag verwachten dat de pachters van deze accijnzen, zoals de meelaccijns of de wijn- en bieraccijns, vermogende lieden geweest zullen zijn⁶⁵). Nu blijkt uit de accijnsverpachtingen in de genoemde drie jaren, dat dergelijke accijnzen vooral door leden van het stadsbestuur werden gepacht. Men kan zich voorstellen dat leden van het stadsbestuur elkaar bevoordeelden bij de verpachting van accijnzen. In Leiden was het stadsbestuurders verboden zelf accijnzen te pachten⁶⁶). In Rotterdam bestond dit verbod pas na 1498, en dan alleen voor burgemeesters en trossiers, niet voor schepenen⁶⁷). Deze verbodsbepalingen zijn een aanwijzing dat er bij de verpachting van accijnzen sprake kon zijn van onderlinge begunstiging.

Ondanks eventuele onderlinge bevoordeling zullen de stadsbestuurders die een accijns wilden pachten, toch over de nodige middelen hebben moeten beschikken om de pachtsom op te brengen. Bij het heffen van de accijns zullen zij er ongetwijfeld voor gezorgd hebben dat de inkomsten uit deze accijnzen de hoogte van de pachtsom overtroffen. Zo kunnen ook de accijnsverpachtingen een indruk geven van de welstand van de Rotterdamse stadsbestuurders.

Tenslotte zullen wij kijken of over deze personen nog meer bekend is: hun beroep, hun bezittingen, of zij familieleden in het stadsbestuur hadden of dat zij leenmannen waren.

Alvorens de gegevens over de welstand van de stadsbestuurders te vermelden, zullen wij aangeven hoe vaak zij burgemeester of schepen geweest zijn. De gegevens hierover zijn verzameld door Unger in Bronnen voor de geschiedenis van Rotterdam, deel I, op grond van het voorkomen van personen als stadsbestuurders in de bronnen en voor wat betreft de burgemeesters tevens op grond van in de achttiende eeuw door Cornelis van Alkemade en Pieter van der Schelling aangelegde lijsten⁶⁸). Aangezien vrijwel nooit alle schepenen uit een bepaald jaar bekend zijn, is de kans groot dat verschillende stadsbestuurders meer keren schepen geweest zijn dan ons bekend is. Ook is het heel goed mogelijk dat allerlei personen tot het stadsbestuur behoord hebben, zonder dat wij dat weten.